

er van denkt, of vraag het eens aan je Baas of Vrouw; dat zijn zulke goede en knappe menschen, die weten zeker alles.

En nu is het al een dag en een nacht zóó, en Anneke wordt maar niet wakker. Ze kon anders 'snachts niet buiten me, en nu heeft ze in 't geheel niet naar me gevraagd. O, ik word zoo ongeduldig, zoo verlangend naar haar wakkerworden. Zou 't nog lang duren?

Van morgen is Leendert nog even naar haar gaan kijken en hij heeft groote tranen in de oogen gehad, en toen hij uit de alkoof kwam, zei hij tegen mij: — Arm Anneke, Cas, — arm Anneke!

Ja, wel arm Anneke, dat ze zoo lang moet slapen en 't zoo koud heeft, en niet met me spelen kan. Och, ik wou zoo graag, dat ze even wakker werd en naar me keek; dan mocht ze weêr slapen; maar eventjes, heel eventjes maar, moest ze met haar kleine stemmetje zeggen:

MIJN CASJE.

IX.

Neen, Fun, 't is heel wat anders met Annie, heel wat ergers. Ze wordt niet wakker, nooit meer, vrees ik.

En ze gaat van ons weg, van ons bovenhuis. Want gisterenavond heeft een man een kistje gebracht en op tafel gezet; en toen hebben Leendert en die man Anneke in het kistje gelegd, en Moeder en Neeltje en Leendert hebben Annie gekust — „voor 't laatst”, zei Neeltje. De man heeft toen een deksel op 't kistje geschroefd, heelemaal dicht.

Dat vond ik heel erg, want nu zou ik mijn Antje nooit meer zien, als er niet iemand de schroeven kwam losmaken. O, Fun, toen ben ik in eens heel erg bedroefd geworden en heb het uitgejankt van zwaar verdriet — met heele lange halen heb ik gejankt, gehuild, gehuild om mijn kleine lieve Anneke, dat ik misschien nooit meer zien mag.

Zóó heb ik heel lang gehuild, tot Vader thuis kwam en me trappen gaf. Hij heeft geen verdriet om Annie en kan 't van anderen ook niet velen.

Maar vanmorgen, Fun, is 't me pas gebleken, dat ik mijn liefste An nooit meer zien mag. Ze hebben haar weggedragen naar beneden in 't kistje; ik ben meêgegaan, achter Leendert, tot de deur, maar ik mocht niet verder meê. Ze hebben me naar boven gejaagd, waar Moeder en Neeltje zaten te schreien.

Toen ik hoorde, dat er niemand meer op de trap was, ben ik nog eens naar de benedendeur gegaan en heb aan den dorpel gesnuffeld.

Maar An was weg, ver de straat uit.

Ik blijf hier niet zonder haar; met die slechte menschen is 't geen leven. Als de deur opengaat, ga ik heen, eerst zien, waar ze mijn Antje gelaten hebben. Dan zal ik je later weêr eens schrijven, als ik haar misschien terug vind. O, ik hoop het zoo, zoo innig. 't Is de eenige wensch van je diepbedroefde

CAS.